

כאשר נראה צריIFI חמאраה בערים, קם נתן חרובי איש קבוצת מושב חמאраה ו אמר: "אין לנו מה לעשות פה!".

אני דאגתי לעמנואל שיצא אותו בוקר לזרוע. ניגשתי הביתה, קראתי לרעייתי בת-שבע, העלנו את הבית וליוויתי אותה לבית של קבוצת הצעירות שהייתה באיזור הצפוני הZONEה עמוק עיון ואמרתי "אני הולך להחזיר את עמנואל". יצאתי בזמן שראשוני הפצועים הטרנס הובאו למושבה על גבי פרדות. לא הייתה לי כל מחשבה על עזיבת המושבה.

יצאתי והגעתי לשטח, ושם פגשתי את חבריי יעקב יעקובזון שיצא גם הוא לזרוע את שדה שכנות לשדה שלנו, וגם את אחיו הצעיר מרודי שיצא להחזיר את יעקב הביתה.

לא עברו רגעים אחדים, ואנחנו רואים עגלות אחדות ועליהן חברי קבוצת חמאра, וכן הוילכי רגלי מאנשי מטולה גרי הבתים שבמورد המושבה, וביניהם כל חברי קבוצת הצעירות וגם בת-שבע, ושלשות הגברים שהיו בקבוצה, בניין מונטער, והרצפלד שהתארח בקבוצה⁴ ועוד חבר בשם משה. כל אלה גרו בחלק הרחוב של מטולה הפונה לכיוון עיון. הגרים בחלק الآخر של הרחוב כלל לא ידעו על יציאתם. כל השיריה הזאת יוצאה מהמושבה ועbara לדייטו.

כבר לא יכולנו לחזור למושבה שהיתה נתונה להתקפה ערבית מעל ראשי ההרים סביב.

יעקב היה מוכרכח לחזור וייה מה, היה ואמו ושתי אחיותיו נשארו במושבה. لكن ביקש ממוני לחת את אחיו הצעיר מרודי והוא התגנב בהסתור והגיע למושבה ולביתו. לי לא הייתה ברירה, רעייתי היתה בין היוצאים. לחתתי את עמנואל ומרודי הצעירים והטרנס לשיריה.

הטרנס הנסוגים סבלו אבדות רבות בהרוגים ופצועים רבים, שלקו אותם בנסיגתם.

בהיכנסם למושבה פרצו את דלתות אותן בתים שהיו ריקים מתושבים והכנסו לתוכם את הפצועים. בבנייני החצרות שייכנו את החיללים. המושבה, והטרנס בתוכה, היו במצב גמור שלושה ימים, אין יוצא ואין בא. כל היוצא היה נפגע מיד מפגיעה צלף.

רק כעבור שלושה ימים נשלח צבא ורכבים סגולים שכבשו את עמדות העربים, ולא הסתלקו מהרים השלטניים על המושבה.